

[Indenrigsministeren.]

sin Beslutning, det har jeg ogsaa maattet, og jeg skal da hermed anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget.

Stensballe: Jeg skal ikke følge den højtærede Minister i de filosofiske Betragtninger, Ministeren fremsatte om, hvorledes det vilde udvikle sig, naar Forholdet blev lidt mere frit ved, at den nuværende Boliglov løb ud og der kom en anden, friere Lovordning i Stedet. Hans eget tidligere Kontor har, saa vidt mig bekendt, givet en noget anden Forklaring end den, han gav her i Dag, og for mig stiller det sig saaledes, at jeg maa tage ikke ringe Hensyn til, hvad der kommer fra saa sagkyndig Side. Det er jo rent saglige Forhold, der er udredet dér, det rent filosofiske skal jeg holde mig fra at komme ind paa. Jeg skal heller ikke diskutere Spørgsmaalet om den højtærede Ministers Restriktioner, som han havde foreslaaet dem. Den Diskussion er allerede ført i Folketinget, og den højtærede Minister har nu en Gang trukket sit Forslag tilbage og tiltraadt andre Principper for en Lovgivning end dem, han havde nedlagt deri.

Jeg hørte, at den højtærede Minister sagde, at der vil blive mere Stivhed, ogsaa større Indgreb, forstod jeg, i Forholdet til Ejerne efter dette Lovforslag end efter det Lovforslag, den højtærede Minister har fremsat i Folketinget. Ja, jeg for mit Vedkommende skal ikke være uvillig til, om det skal være, at ændre noget paa de Bestemmelser, der her er foreslaaet, saaledes at der sker noget mere Imødekommenhed overfor Ejerne, thi personlig mener jeg, at der er gaaet lidt for kraftigt frem dér. Da der imidlertid, som den højtærede Minister udtalte, er Uklarhed i Affattelsen, kan det dog være, jeg ikke har forstaaet det helt rigtigt. Men under Behandlingen i det Udvalg, som det er min Hensigt at foreslaa Lovforslaget henvist til, naar vi er færdige med Behandlingen her i Dag, kan vi vel komme til klarere Bestemmelser og til Bestemmelser, der er lettere at føre ud i Praksis, samt maaske til Bestemmelser, der ikke fører til saa store Indgreb, da jeg forstod, Ministeren var ked af, at noget saadant eventuelt kunde ske.

Det, som Ministeren omtalte med Hensyn til Overbebyrdelse af Domstolene, giver jeg ikke saa forfærdelig meget for. Jeg tror ikke, der vil ske en Overbebyrdelse af Domstolene, Domstolene kommer nok igennem det Arbejde, der bliver, og jeg vil straks sige, at det kan ikke nytte at vente, at jeg overhovedet vil gaa ind i en Drøftelse af Spørgsmaalet om Oprettelse

af Mæglingsraad. Det er der taget Stilling til af mit Parti i Folketinget, og det vil jeg ikke være med til at drøfte igen her i Tinget. Jeg tror, som sagt, ikke paa de mange Sager, der skal komme, ud fra de Erfaringer, man har fra Provinserne.

Lovforslaget er jo kommet herover med tre Partiers Stemmer, efter at det i Folketinget er konstateret, som der staar i Betænkningen, at intet af de fire store Partier har turdet lade den for København og de omliggende Kommuner gældende Boliglov af 1925 bortfalde den 1. Maj 1931, uden at der blev fastsat Overgangsbestemmelser. Det forekommer ogsaa mig, at det vilde være næsten utroligt, hvis virkelig noget Parti vilde have paataget sig det Ansvar at give fuldstændig fri lige paa een Gang, uden at der havde været en Afviklingsperiode. Thi en saadan indeholdes aldeles ikke i den nugældende Lov. Hvis der i denne Lov, som i sin Tid blev vedtaget af de tre Partier, Socialdemokratiet, det konservative Folkeparti og det radikale Venstre, var blevet indført Bestemmelser, som kunde svare til, hvad der er indført i det Overgangsforslag, som foreligger her paa Tingets Bord i Dag, hvorefter Lejligheder, der bliver ledige, staar til Ejers fri Raadighed i Fremtiden med Hensyn til Udlejning og hvad han vil have i Leje for dem, alene begrænset af Aagerbestemmelserne, vilde der i de 6 Aar, der er gaaet, siden denne Lov blev vedtaget, være blevet frigivet et stort Antal Lejligheder, og da kunde man sikkert have klareret sig med baade enklere og mindre omfattende Overgangsbestemmelser, end Tilfældet er nu. Endskønt jeg maa erkende, at der er bygget meget i de Aar, har jo intet Parti turdet gaa imod Overgangsbestemmelserne nu.

Efter at det konservative Folkeparti sammen med de nuværende Regeringspartier har gennemført Boligloven af 1925 uden noget andet afviklende Moment, saa godt som i hvert Fald, end Tiden, forstaar jeg nu ikke, at det konservative Folkeparti tør foreslaa en saa kort Overgangsbestemmelse, som sket er i Folketinget, og jeg forstaar heller ikke, at Partiet i den Grad har vendt sig mod det øvrige Land, at det foreslaar Forbudet mod Tilflytning opretholdt i den Udstrækning, som det fremgaar af det i Folketinget nedstemte Ændringsforslag. Thi der er dog Folk fra Provinsen, som skal bo her i København, ligesom der er Folk fra Udlandet, som nødvendigvis har maattet flytte her til København, og de er ved Tilflytningsbestemmelserne hidtil bragt i adskilligt Besvær. Efter min Opfattelse